

Азъ штж ѝ кажж съ думи тжжовни
 Твои-тѣ жалби, жалби отровни,
 Нека ги чуе, нека ги знае
 Чужда не е ти, твоя сестра е.

Тя е кат' тебе вечъ побѣлѣла
 Работи страшни тя е видѣла,
 Може би скърби, што сж, да знае
 И като тебе и тя ридае.

Тжй, кога другъ пжтъ нужда добиешъ,
 Твоя-та жалость ней да откриешъ,
 Орли изъ твои-тѣ викай пустини
 И по нихъ, горо, гласъ успрати ѝ.

Нека надъ нея жално се вижтъ
 Крила широки гнѣвно да бижтъ,
 Тя кат' ги види ште се усѣти,
 Че тѣ ѝ носятъ вѣсти проклети.

Тя ште тогава да потрепери
 Ште се навхси и начумери,
 Буря ужасна тамъ ште подкачи
 И ведно съ тебе тя ште заплачи.

Тжй ште улекнжтъ ядове скришни,
 Като съ насъ плачатъ наши-тѣ ближни,
 Тжй се прѣнасятъ тежки теглила,
 Сбогомъ, проштавай Витошо мила!

И. Вазовъ.